

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSEB INVENIT SIBI DOMUM

ETTURTUR NIVUM ALTARIA

ELECTORUM CONSERVASTI

XXVI. ÉVF. 1926. JÚNIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephanus nyomda és könyvkiadó r. t.

QUI FRUMENTUM

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVASTI

CUJUS NON SUM DIGNUS

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

FLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO

CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Jubileumunk. — *Dr. Glattfelder Gyula* csanádi püspök szentbeszéde, amelyet az Örökimádásban április 18-án mondott a Mária Reparatrix Társaság Budapestre érkezésének 25 éves jubileumáról. — *Dr. Neszmélyi Gyula:* A reparatrix szellem. — *Benz-Csáky Ilona:* Örökimádás. — *Farda Ignác:* Miért szeretem az Örökimádás-templomot? — *P. Sz. K.:* Gondolatok a jubileumra. — *Krónika.*

Jézusról nevezett Mária Anyának, a Mária Reparatrix szerzetesnők alapítónőjének élete, kapható 6000 koronáért lapunk kiadóhivatalában, Budapest, IX., Ullői-út 77. sz. Aki a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásának és engesztelésének akarja szentelni életét, föltétlen olvassa el e kis művet, amely *Benz-Csáky Ilona* fordításában különben is élvezetes olvasmány.

Lapunk mostani száma 8 lappal nagyobb a szokottnál, viszont a július—augusztusi összevont szám 8 lappal kevesebb lesz, tehát szintén 24 lap terjedelemben fog megjelenni július 1-én.

* * *

Megjegyezzük, hogy az alábbi és lapunk mostani számában egybeült időzőjelek között közölt sorok Jézusról nevezett Mária-anyának, az Örökimádás-templom szentségimádó apácái alapítónőjének a gondolatai és hűen tükrözik vissza a Mária Reparatrix-szerzetesnők magas szellemét.

«Mennyország a földön, ha egyedül az Úr Jézusért hozom magam áldozatul, ha érte használom el életemet, ha azt mondhatom Néki: Te vagy egyedül az én szívem Szerelmese.»

* * *

«Jézushoz közel kell maradnom, mert Tőle távol minden homályos s én ellankadok és meghalok. Bírnom kell Őt mindenütt és mindenkor, igen! Nélkülem szomorú az én Uram és én nem élhetek Nélküle.»

* * *

«Az én táplálékom az, aki magát Szeretetnek, Eucharistiának, Jézusnak nevezi.

* * *

«Jézus a mi szívünkben keres megnyugvást. Szívünk gyengédsége és szeretete kárpótolni fogja őt az epéért, amellyel a Kálvárián itatták.»

◡ JUBILEUMUNK ◡

NEM is a miénk, hanem az eucharisztikus Jézusé. Június 14-én lesz huszonöt esztendeje annak, hogy Magyarország fővárosában, a Rákos-utcában bérelt lakás szerény kis kápolnájában örökimádásra tette ki az Istenben boldogult Kánter Károly a legméltóságosabb Oltáriszentséget. Ennek a szentéletű papnak a lelkében végtelen volt az öröm és minden tömjénfüstöt fölülmult az Ő hálájának érzelme, amelyet a szerény trónján helyet foglaló szentségi Jézus előtt kiöntött. Bizonyára megvolt már akkor lelkében a dicsőséges jövő terve és be is mutathatta az Úr Jézus előtt áldásért esedezve, hogy a szerény hajlék egyszer fényes templommá bővüljön s az eucharisztikus élet az oltáregyesület keretében minél szélesebb rétegek bőségesen birtokolt drága kincse legyen. Most 25 év után elmondhatjuk, hogy jól imádkozott.

Azok a jámbor szerzetesnők, akik a szegény hajlékban lakó Úr Jézussal együtt örömmel húzódtak össze a Rákos-utcai ház szűk lakásában, most már egy modern zárda előnyeivel és a legszebb templom gondozásával megbizva éneklék a Te Deumot azon a jubileumon, amely egyúttal az Ő huszonötéves magyarországi működésüknek is jubileuma. Így van ez mindig az ő életükben. Nekik csak olyan ünnepeik vannak, amelyeken az Úr Jézus nagyobb dicsősége a főcél. Amikor a zárda ünnepel, akár szentet, akár földi embert, az Oltáriszentség körül sokszorozódnak meg a gyertyák, virágok, papok és a kóruson Őt dicsőítik szebb énekkel, harmonikusabb melódiával. Itt a jelszó: *Mindent az Úr Jézusért!*

Mily fenséges is a jubiláló lelkesedés, amely már akkor visszhangzott az Örökimádásban, mikor ápr. 18-án a Mária Reparatrix-társaság első tagjainak megérkezését ünnepeltük s amely akkor csak egy vasárnap ünnepi korlátai közé szorult, de most három napon át fog térdelni a Legszentebb előtt, hogy háláját bemutassa, megköszönve a reparatrix-szellemben azt is, hogy az Úr Jézus kegyesen fogadta a Mária Repara-

annyi iskolája a szerzetesrendek, amely szerzetesrendekben a tagok nemcsak követői az Úr Jézusnak, hanem az Úr Jézus követésének avatott mesterei is.

Méltán lehet a szerzetesiendeket a szentek iskolájának nevezni, úgy buzgó és önfeláldozó belső életük miatt, mint külső tevékenységük miatt, amellyel az Úr Jézushoz vezetik az emberek ezreit és nevelnek szenteket s emelnek alacsonysorból lelki magasságokra számtalanokat. Egy ilyen szentek iskolájának, egy ilyen szent családnak, egy ilyen szent szerzetnek Budapesten való letelepedését ünnepeljük ma a mi ájtatosságunkban, és ünnepeljük abban a zárdában, amelyben ők otthont nyertek, hogy itt a szent életnek, a lelki nagyságnak mintaiskolája nyíljon és abban ők Isten gondolatai szerint munkálják a kegyelem csodálatos műveit.

Huszonöt esztendeje annak, hogy ezek a buzgó szerzetesnők, a Mária Reparatrix-ról, a Kiengesztelő Szűz Anyáról elnevezett apácák, Budapesten letelepedtek. Huszonöt esztendeje annak, hogy megkezdték működésüket ebben a bűnös városban, amely városban huszonöt év előtt még nagyon kevesen értették meg, hogy mily nagy áldás, hogy mily nagy jelentősége van annak, ha szenteket nevelő iskolák állanak a tudományt terjesztő iskolák mellett. Huszonöt év előtt kerestek buzgó lelkek apácákat, akik az örökimádásnak szent áldozatát képesek és méltók bemutatni. Kerestek apácákat, akik reggeltől napestig, napesttől reggelig az Úr Jézus imáadásában töltik életüket, de nemcsak szívük és ajkuk imáadásával, hanem az emberi lelket nemesítő, önfeláldozó életük nagy szeretetével is. S amit kerestek megtalálták a Mária Reparatrix apácarend tagjaiban, anyáiban és nővéreiben, akik közül 1901-ben ketten vonultak be Budapestre s letelepedtek az Angolkisasszonyok belvárosi zárdájában. Onnan terepszemlére indultak azokkal a papokkal és világiakkal, akik ebben a bűnös városban egy szent szigetet akartak kiemelni a mocsárból s ezen szentségi oltárt emelni, hogy onnan áradjon szét a megtisztító kegyelem a népre. Hál'Istennek, voltak megértő lelkek, akik a rend letelepedését lehetővé tették. Mert ne gondoljuk, hogy ily ékes templomban kezdődött a Reparatrix apácák működése. Nem. A Rákos-utcában béreltek számukra egy egyemeletes házat, abban a házban döntötték ki a falakat, ott készítették el az örökimádás szentélyét és ott kezdték meg az örökimádást. Egy buzgó főúrhölgynek: *Orosdy Fülöpné* bárónőnek áldozatkészsége tette lehetővé, hogy addig, míg az örökimádás díszes szentélyét elkészítik, ott a Rákos-utcában, abban a Rákos-utcai házban, nagy bensőséggel, áldozatkészséggel és lelkesedéssel kezdjék meg a Mária Reparatrix apácák az ő működésüket az első főnöknő: *Mária de La Salette* anya vezetésével. Akik még élnek azok közül, akik

huszonöt év előtt látták az örökimádás áldozatának kezdetét, azok tanúságot tehetnek róla, hogy ennek a buzgó családnak, ezen buzgó szerzetnek bevonulásával a lelki összeszedettség, teljes odaadás, szívbéli készség szelleme otthont talált a Rákos-utcai házban, az a szellem, amely annyira hiányzik a mai világban.

Az Oltáregyesület buzgó tagjai évtizedeken át ábrándoztak arról, hogy lesz egy templom és ház, ahol az Üdvözítő Jézusnak szüntelen fogják az imádás tömjén-füstjét bemutatni. Az egyesület buzgó és nagylelkű vezetői pedig — különösen két nagy lélek, a szentéletű igazgató *Kántor Károly* s a páratlan energiájú elnök — azon töprengtek, hogy az örökimádási templom mellett hogy lehet majd otthont szerezni buzgó lelkek számára, kik egész életük feláldozásával vezérkarát alkossák az eucharisztikus műnek. Természetesen itt is nagy nehézségekkel kellett számolni, mert buzgóság, odaadás, lelkesedés volt elég; de csupán buzgósággal nem lehet még templomot építeni, és csupán lelkesedéssel nem lehet zárdát emelni. Sokat töprengtünk tehát azon, hogy lesz lehetséges ezeknek a buzgólelkű apácáknak az Úr Jézus temploma mellett megfelelő zárdát is emelni. S mikor ezen aggodalmaskodtunk és a nehézségeket nagyon is mérlegeltük és anyagi eszközeink elégtelenségét kínosan éreztük, akkor küldött a mindenható Isten egy jóságos, buzgó főúrnőt, az Oltáregyesület jelenlegi elnökőjének édesanyját: *Majláth György* országbíró özvegyét, aki az akkori viszonyok szerint is fejedelmi 200.000 koronás, (a mai pénzünk szerint több mint 3 milliárd korona) adományával lehetővé tette, hogy ezen zárdá felépüljön.

Mikor tehát elmentek a zárdá mellett s eszetekbe jut, hogy ott apácák buzgólkodnak, akik a lelki nyomorúság mellett a testi bajok enyhítésén is sokat fáradoznak, jusson eszetekbe az a nagy lélek: *Majláth Györgyné* is, és küldjetez egy imát az ég felé, és adjatok hálát az Istennek, hogy ezen nagy munkával szemben a lelkét megihlette és áldozatával felépítette a zárdát. S ha imádkozunk a templom jótevőjéért, órála is emlékezzünk, mert a templom csak a papok imája és a szerzetesnők áldozata által az, aminek lennie kell; nemcsak díszes hajlék, hanem élő, érző lélekkel megtöltött iskolája a szentségnek.

A templom mellett ott látható az Oltáregyesület háza. Mennyi ezer és ezer ájtatos fohász könyörögte le a filléreket, amelyek révén az Oltáregyesület abba a helyzetbe jutott, hogy székháza felépüljön. Mert ne higyjük, hogy csak arra van szükség, hogy pénze legyen az embernek; a pénz holt tőke, a pénz hideg érc vagy rongy papír, ha nem megértő lélekkel kezelik. A szegény Oltáregyesület sok száz és ezer buzgó tagjának imádságára és eget ostromló könyörgésére Isten megértést támasztó ereje nyitotta meg a pénzforrásokat, hogy székházát megépíthesse. A

gazdagok nagyösszegű adományainak s a szegény emberek filléreinek — melyeknek még nagyobb értékük van — összefolyása tette lehetővé,

A Mária Reparatrix-apácák római anyaházának kápolnája.

hogy a templom mellett az Oltáregyesület háza felépüljön s ne csak saját dicsőségének emelésére szolgáljon, de a lelki élet istápolására,

szentgyakorlatok és más üdvös ténykedések céljaira egész Budapest lakosságának rendelkezésére álljon.

Most már, ha a Mária Reparatrix-rend huszonöt éves működésén végigtekintünk, ezen működés során mindig azt látjuk, hogy itt tényleg a szentségre nevelő iskolának megértő, buzgó, erre hivatott mesterei működtek. A rend úgy az első főnöknő, mint az azután következő, névszerint: Jeruzsálemi Mária anya, mint a jelenleg működő: Damaszkuszi Szent Jánosról nevezett Mária anya vezetése mellett különböző összetételben változó eszközökkel, különböző lelki dispositióval, de ugyanazon egyetlen szent célzattal működik, hogy minél több szentet neveljen az egyház számára és minél több buzgó lelket vezessen az Úr Jézus trónusához. Bizonyosságul szolgál az a néhány adat, amelyről értesültem.

Az oltáregyesületi házban ezen huszonöt esztendő alatt 149 közös és 1675 magán lelkigyakorlat volt, amelyeken 21.313 lélek vett részt, ezek közt ingyenes zárt-lelkigyakorlat volt 36, amelyen 781-en vettek részt, 21.000 ember, 21.000 hideg budapesti lélek, 21.000 magyar, kik őseik buzgóságáról csak hallomásból tudtak, de életük nem felelt meg őseik életének, akiknek minden gondolata a földhöz tapadt, akik megelégedtek a szürke mindennapisággal, a lelkigyakorlatok során itt ébredtek fel álmukból. Mert ne gondoljuk, hogy akik lelkigyakorlatokat tartanak, azok csak szobai ájtatosságot végeznek. A lelkigyakorlatok mintegy fegyvergyakorlatok, mert ott felrázzák a lelket, ott képessé teszik a hívő embert, hogy széttekintsen, hogy szemlét tartson külső és belső ellenségei felett s a legkedvezőbb ponton induljon döntő ütközetre. Hány nagy elhatározás, hány büntől való szabadulás, mennyi rendetlen életviszonynak megszüntetése, mennyi áldozatkészség, mily sok alamizsna, hányféle vigasztalás Budapest és Nagymagyarország hiveinek ezrei között a lelkigyakorlatok gyümölcse, azt csak az tudja megállapítani, aki a szívek mélyére lát, a jóságos mennyei Atya, aki mérlegeli mindazt, ami a lelkek rejtekében történik. Ő jutalmazza áldásával és tüntesse ki elismerésével azt a munkát, amely itt a szomszéd házban foly.

A rend működése körébe kezdettől nagyszabású kongregációs tevékenységet vont be. A Mária Reparatrix, a Kiengesztelő Istenanya pártfogása alatt 9 kongregáció működik. Itt a szentek iskolájában, nevelkednek a Boldogságos Szent Szűz méltó szolgálói, az Úr Jézus meggyőződéses, odaadó, hű követői. És hogy e lelkekben mennyi erényvirág nő, és ezen lelkek által mennyi jótétemény létesült, és ezen kongregációk által mennyi könnyet szárítottak fel és mennyi eltévedt lelket térítettek az erény útjára, azt számokban kifejezni épen csak megközelítőleg lehet, mert ennek a munkateljesítménynek nincs emberi, hanem csak égi mértéke. 907 felnőtt egyén részesült itt oktatásban, 652 lelket készíttettek elő

az első szentáldozásra, 119 felnőttet kereszteltek meg, 140 visszatérést bonyolítottak le és számtalan a serege azoknak, akik itt e templomban kongregációink vezetése mellett járultak a szent gyónáshoz és szentáldozáshoz gyermekkoruk óta. S ha meggondoljuk, hogy az Örökimadás Templomában az elmúlt év folyamán 94.175-en járultak az Úr asztalához, akkor megközelítőleg fogalmat alkothatunk magunknak róla, mint szövődik főleg a szerzetes anyák buzgólkodása nyomán a lelki kapcsolat Jézus és a nép között, mely lassankint szentek szigetévé varázsolja majd a bűnös Budapestet.

S mily munka foly e házban a buzgó anyák vezetése mellett a templomok díszének gyarapítására az egyházi ruhák készítése terén, arról a mostani kiállítás is fényes bizonyíték. Ezáltal egész Nagymagyarországra árad szét az áldás s az öröm, amit mi érzünk. S ahol a buzgalom csökkent, oda innen minden küldeményvel új ösztönzés indul, új ima zendül s egész Magyarország részesül a szentek iskolájának áldásából.

Hogy mit műveltek az anyák a háború alatt, arról szóljanak azok, akiket a kórházban ápoltak és vigasztalást nyertek. Mennyi koldust sikerült táplálni testi táplálék mellett lelkitáplálékkal és vigasztalni, arról szólnak majd azoknak imái, akiknek ebből részük volt. S ők mindannyian bizonyítsák, amit innen a szószékről ez ünnepi alkalommal is hangosan kell hirdetni, hogy a magyar fájdalmat senkisésem értette meg jobban, mint e testvéreinkké lett anyák s hogy e nemzetnek hivebb munkásai nem lehetnek, mint az örökimadási apácák.

Nagy vigasztalás, hogy itt ezen a népes útvonalon, ahol az üzleti élet zaja zúg, ahol a lelkiekkal és természetfölöttiekkel szemben közönyös haszonlesés hömpölyög és elsöpörve maga előtt mindent, törtet előre, nyert elhelyezést az örökimadás otthona a buzgó anyák vezetése mellett. És az ő komoly imádságuk, az ő fegyelmezettységük, az ő bensőségük, az a kép, melyet az álmélkodó világ elé tárnak, mely látja az ő igénytelenségüket, amellyel a maguk számára semmit, de az Úr Jézus számára mindent és mindenkit meg akarnak nyerni, az egy nagy felkiáltó jel. Az figyelmeztet bennünket arra, hogy nem az anyagiakban van a boldogság kulcsa, hanem az Úr Jézus keresésében, az Úr Jézus országa gazdagításában. Ezért valahányszor erre mentek, gondolatok arra, mily isteni végzés volt, mely az örökimadási apácákat Budapestre terelte. Valahányszor beléptek e templomba, ahányszor az ő összeszedettségüket látjátok, jusson eszetekbe, itt hány lelket vezérelnek a jóra és mindannyiszor emlékezzetek meg arról, hogy hálával tartozunk Istennek az áldásért mivel az apácákat ideirányította. A világfájdalom enyhülése abban a szellemben remélhető, amelyben ők élnek és amelyet az ő szent iskolá-

jukban hirdetnek. Tegyük fogadalmat, hogy engedjük magunkat is itt szentekké nevelni.

A mai szent evangéliumot bizonyára hallottátok: «*Én vagyok a Jó Pásztor. Én ismerem enyéimet és enyéim ismernek engem*». Talán egyetlen kép sem oly bájos, mint ahol az Úr Jézus elének áll, mint Jó Pásztor és amikor a Jó Pásztor hangsúlyozza, hogy *Ő* mindenkinek mindene. Sajnos, hogy a Jó Pásztor nyájának egy nagy része, amely hivatva volna

A szentségi Jézus 25 év előtti trónja (a Rákos-utcai oltár).

arra, hogy a Jó Pásztort ismerje, a Jó Pásztor szavát kövesse, utána az üdvösség legelőjére siessen, a Jó Pásztort nem követi. Itt vannak közbenjárók. A szerzetesrendek, úgy mint a papok. De nem egyszer még a papoknál is inkább a szerzetesrendek azok, kik a Jó Pásztorhoz, az Úr Jézushoz elvezetik az egész nyájat, mert ők életük áldozatával valóban egybekapcsolják az eget és a földet.

Adjunk hálát velük együtt kedves hivek, hogy a Jó Pásztor szavát ezen buzgó szerzetesnők révén már sok kalandozó lélek meghalloitta. Imádkozzunk és kérjük a Jó Pásztort, hogy az ő működésük Budapesten minél áldásosabb legyen, hogy a Jó Pásztor szavát egész Budapest megértse és hogy a köztünk trónoló Jó Pásztornak a szentség magaslatára hívó néma szavát általuk meghalljuk és kövessük. Amen.

A reparatrix szellem.

A MINDEN áldozatrakészségnek a szelleme a reparatrix szellem. Így határozta meg a Jézusról nevezett Máriaanya, a társaság alapító-nője. Ha valaki ezt a szellemet teljesen magáévá teszi, biztosította földi boldogságát is az örökkévalóval együtt. A reparatrix-apáca előtt nincs elviselhetetlen, ő előtte semmi sem lehetetlen ha szenvedésről, áldozatról van szó. Jézusról nevezett Mária anya leányainak kezébe adta a nagy problémák megoldásának kulcsát: *mindent áldozattá kell tennem.*

Eszményképük a kereszt alatt álló Szűz Anya; Mária a kereszt tövében érezte a hét fájdalmas tör legszörnyűbb kínjait. Édesanyai szíve itt állotta ki a legfájdalmasabb mártíriumot. Szent Fiának minden kínja szívébe nyilallott, amelynek sajgó fájdalmait Isten akarataba kapaszkodó akarata alázatos «legyen meg!»-gel drága áldozati tényekké avatta. Így lett ő igazi «corredemptrix», Krisztusnak a megváltásban részes társa és így lett ő igazi «virgo reparatrix», bűnöket jóvátevő, értük vezeklő, Istennek a legigazibb engesztelést nyújtó «Engesztelő Szent Szűz»!

Ezt az engesztelést az Ő Fiát a legméltóságosabb Oltáriszentségben ért megbántásokra is ki akarta terjeszteni és azért szólította föl D'Oultremont Emilia grófnőt, a későbbi Mária anyát egy olyan szerzet alapítására, amely egészen a szentségi Jézust ért bántalmak jóvátételére szenteli életét: *hogy a káromlások, szentségtörések, megszenteltelenítések és mindenféle bántalmak, amelyekkel Jézust elhalmozzák, engesztelés nélkül ne maradjanak és ahol ő nem lehet mellette, ennek a szerzetnek a tagjai szeretettel, gyengédséggel és az engesztelés folytonos áldozatával vegyék körül és gyógyítsassák sebeit.* Ez a Mária. Reparatrixnak, az Engesztelő Szűz Máriának a társasága.

Most már huszonöt éve van magyar földön és kilenc kongregációban virágoztatta ki ugyanazt a szellemet. Terjeszkedését egyelőre a magyar hivatások hiánya gátolja. Pedig bizonyos, hogy a magyar hazában sem hiányoznak olyan nemes lelkek, akik *minden áldozatra* készek Jézusért; akik a legtöbbet szeretnék, odaadni Annak engesztelésére, aki önmagát adta oda bűneink váltságául és most is elvisel minden megbántást, csak velünk lehessen, közöttünk maradjon a világ végéig és lelki eledele lehessen a Hozzá sokszor oly hűtelen emberiségnek. Bizonyosan vannak olyanok, akik a reparatrix-apácák módján életüket az Úr Jézus közelébe akarják helyezni már itt a földön, hogy így biztosítsák az ő közelségét odafönt az örökkévalóság soklakásos otthonában. A virág az oltáron a legszebb. Meg is énekelték az oltárvirágokat és boldogságukat szent irigységgel aposztrofálják az egyházi költők.* Ki ne akarna

* «Ó virágok, melyek nyiladoztok» kezdetű gyönyörű ének.

ilyen oltárvirág lenni, ki ne akarná a világban bárkinek szánt virágot nem inkább az Úr Jézusnak adni? Az Engesztelő Szűz Mária idegenből jött leányai immár huszonöt éve övezik lelkük illatával a szentségi Jézus magyar trónját. Imádkozunk, hogy a Szentlélek megihlesse, a szent hivatás kegyelmével gazdagítsa a reparatrix szerzetbe való magyar leányokat. Hozzanak az Örökimádás trónja elé lelkükben hófehér szűzeséget, szívükben minden áldozatra kész szeretetet és akkor a mi hazánkban is mindig előbbre jut és mindig szélesebb rétegeket fog áthatni a legméltóságosabb Oltáriszentségért élő, az Eucharisztiaért lelkesedő reparatrix szellem.

Dr. Neszmélyi Gyula.

ÖRÖKIMÁDÁS

Az ÜLLŐI-ÚT sáros járdáját elfásult, fáradt vándor lassú léptei taposák. Nem gondol e pillanatban sem hírnévre, sem boldogságra, sem vagyónra, sem mulatságra — tán Dárius kincse, Lucullus lakomája sem csábítaná most — csak pihenni, pihenni vágyik.

A körúton túl, néhány lépcsőfok fölött szélesen nyitott ajtó tátong eléje. Templom?... Sebaj! Odabenn nem esik az eső és egy pad sarkában meghúzódhatik talán?...

A félhomályban fehér oltár előtt két fehér térdelő alak. Csend. Üres padsorok. Mily váratlan szerencse! Kimerülten dől a leghátsóbb pad leghomályosabb sarkába; egyet-kettőt sóhajt és máris elnyomta az álmot...

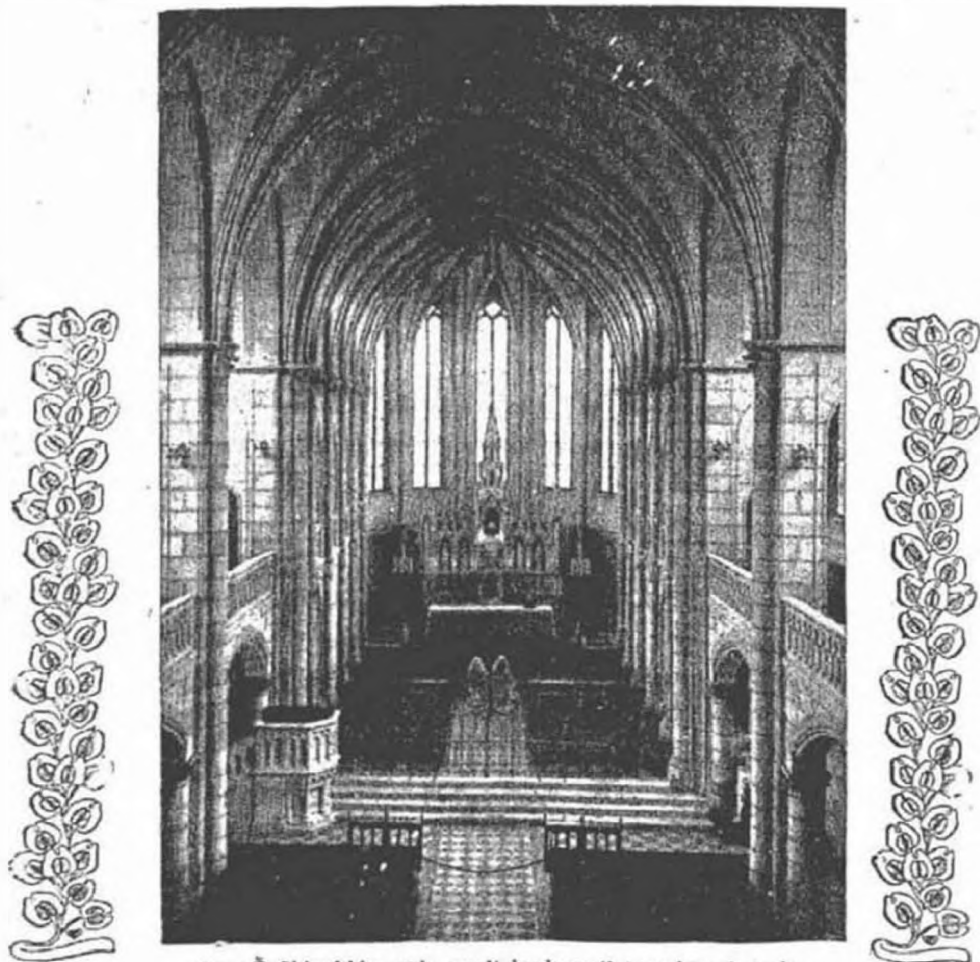
Fehér márványtrónusán, gyertyák és virágok között, a szentségtartó ékköveinél is fényesebb fehérségben ragyog a Szent Ostya. Mintha a Legszentebb e helyen különös táborhegyi fényben tündökölné, mintha itt érzékelhető módon venné körül fehér, tiszta lelkek odaadó hódolata, önfeledt, áldozatos szeretete. Igen, itt bizonyára örömet időzik az Úr és bizonyára szívesen hallgatja meg a Hozzá szálló buzgó imádságot...

És mintha most hallhatóvá válnék a szentélyben térdelő fehér alakok szava:

«Téged oly sokan nem ismernek, oly sokan elfeledtek, oly súlyosan megbántanak! Szentséges Szívedet minden percben ezer újabb lándzsa-dőléssel átszúrják — ó, drága Mester, bár volna mindegyikünknek ezer szíve, hogy azt kárpótlásul, vigaszul Neked teljesen átadjuk! Fogadd legalább hódolatunkat, imádásunkat azok helyett is, kik Téged megvetnek és légy szegény lelkeikhez irgalmas. Hívd, vonzzad ide őket, hogy megismerjék jóságodat, hogy visszataláljanak Hozzád és újból felcse-

düljön szívük hálaéneke: Dicsértessék és áldassék a kenyér színébe rejtőzött végtelen isteni Felség!...»

A leghátsóbb pad homályos sarkában most felocsudik a fáradt pihenő. Mi ez?... hogy került ide?... Járt-e; valaha ilyen helyen?...

Az «Örökimádás»-nak emelt budapesti templom belseje.

Ó, emlékszik már: édes anyja vezette akkor a fehér márványoltárhoz és gyermeki szíve tiszta hitében boldogan, imádván borult vele együtt a Fehér Ostya elé... Régen volt, régesrég... Azóta más utakra tért, más-
hol kereste, hajszolta a boldogságot — elfeledte, megtagadta édes anyja Istenét... De vajjon megtalálta-e azt, amit annyi áldozat árán, oly nagy

Miért szeretem az Örökimádás-templomot?

HA ERRE a kérdésre meg akarok felelni, tizenöt évvel kell visszagondolnom, amikor mint fiatal papot Budapestre helyeztek hitoktatónak.

Különös, furcsa érzés lepi meg a vidéki embert, amikor először lép egy nagy városba. A nagy házak ridegsége, a város zaja, az emberek örült lőtás-futása nem félelemmel, hanem dermesztően hat a lélekre. Az ember legjobban szeretne visszafordulni. Mert itt valahogy eltűnik a vidéki emberek lassúbb nyugodtsága, barátságos mosolya, az udvarias előreengedés: itt minden túlekedés, zaj, itt vásári az élet. A nagy városnak túlzott a cifrasága, a külsőségek hajszolása, de kevés a lelkiülete, itt minden csak kirakat: anyag és ember egyaránt. Az emberek is mások. Az erkölcsök szokatlanok, az emberek hivalkodók, a társaságok lármásabbak, látszólag kedvesebbek, de úgy érzi magát köztük az ember, mintha állandóan leplezni akarnának valamit.

Ilyen és hasonló érzések közt hányódtam a pályám kezdetén.

De az Úr Jézus nagyon szeretett.

Amint megriadt lélekkel néztem az emberekre és azt hittem, hogy itt soha senkit sem fogok tudni szeretni, az Úr Jézus keze vezetését éreztem, amikor elvitt a mi kedves templomunkba, az Örökimádásba. Soha nem felejttem el a pillanatot, amidőn először megláttam magás trónján az Üdvözítőt. Mily jólesett zajt nem hallani, embereket nem látni. Megint otthon éreztem magam. Az Úr Jézus pedig bátorított, tanított, oktatótt, vezetett és védett. Megtanított a gyermekek szeretetére, a jó emberek megismerésére, a lelkek megbecsülésére. Megvédett sok rossztól és többé nem éreztem magam elhagyatva és kilökve az életbe.

Tizenöt éve szolgálom itt az Úr Jézust. Mi fogja meg itt az ember lelkét? A szeretet. Ez itt az uralkodó. Nemcsak a templomban, hanem a zárdában is. Minden szívben Krisztus szeretete él, lángol, mert Ő a ház Ura s mindenki Neki szolgál. Apostoli lelkeket találtam, akik befelé élnek s a világba csak azért néznek, vajjon lehet-e onnét Krisztus számára hódítani. Mert bennük él, mint nevük is mutatja, Mária szeretete az emberek iránt. Szeretetük ott ragyog nemcsak, amikor az oltár előtt imádkoznak, hanem akkor is, amikor egyszerű és előkelő emberekkel foglalkoznak, mikor a lelkek útját egyengetik az édes Jézushoz, amikor gyermeki fejeket simogatnak, imádkozni, Krisztust szeretni tanítanak vagy amikor tűt forgatnak.

Krisztushoz simuló életük kettős célt szolgál. Ők Veronikák és jeruzsálemi jámbor asszonyok.

A nagy városok teli vannak bűnnel. A lelkek ezer veszélynek és

Gondolatok a jubileumra.

A MÁRIA REPARATRIX szerzetesnők társasága alig 70 éve alakult és ez időből máris egy negyedszázadot adott édes hazánknek az isteni gondviselés. Tagjai joggal magukra vonatkoztathatják a zsoltáros szavait: «Egyet kértem az Úrtól, ismét azért esdeklek, hogy az Úr házában lakjak életem teljes napjaiban; hogy lássam az Úr gyönyörűségét és látogassam az ő templomát.» (Zsolt. 26, 4.) Ezt azért lehet mondaniok, mert jó szerzetesek.

Két úrnak, az Istennek és a világnak egyszerre nem lehet szolgálni, azért lemondottak a világról, annak minden gyönyöréről és egyedül az Urat választották örökségül. Nem minden világi öröm bűn, mégis lemondottak arról Jézus Krisztusért. Otthagyták sokan a fényes kastélyt, felcserélték az egyszerű cellával; nem is gondoltak arra, hogy ezért szomorkodjanak, hisz azért tették ezt, mert tudták, hogy a csere jó. A világ a változatos életet keresi, idegesen csak az új dolgok iránt érdeklődik, a jó szerzetesnek csak egy gondolata van: mindig jobban tetszeni Jézusnak. Nem tudják megúnni az egyforma életet, hisz abban van a legnagyobb változatosság, hogy külsőleg egyforma keretek között mindig őszintébb szívvel szeretik égi Jegyesüket.

Törekedni a szentségre kint a világban is lehet. Hisz az Istennek tetsző élet nem más, mint az Isten akaratának teljesítése. De nézzük a világot csak egyben, az Istennel való beszélgetésben: az imában. Ha buzgó, sok imát vállal, amelynek elvégzése inkább korlátozza őt a jónak, nevezetesen a kötelességnek a teljesítésében, mint elősegíti. Vagy közömbös és akkor utolsónak tekinti és elhanyagolja. A jó szerzetesnek sokat kell imádkoznia, de annak mértéke nem tőle függ, hanem azt az engedelmesség szabályozza, amely miatt még a kevesebb ima is nagyobb erővel száll az ég felé, mint egyes világiaknak átimádkozott napjai. Engedelmesség nélkül vagy túlzás van, vagy pangás.

Az emberiség legnagyobb kincse a szabadság. Ha ez elvész, bármilyen viszontszolgálatot is nyerjen, rosszul érzi magát. Az eredeti bűn által megfertőzött természet azonban sokszor felcseréli a szabadságot a szabadsággal. Nem gondolja senki komolyan, hogy a szabadság fogalmához hozzátartozik az erkölcsi rend megsértése: hisz természetünk boldogságra törekszik, amivel ellentétben áll a bűn. A zárda fala sok szokásos bűnöknek kiküszöbölője: a tivornyanak, az éjszakázásnak, vagy más fajta bűnöknek, amelyek éppen a lelki szabadságnak kerékkötői. A szerzet sok dolgot megtilt tagjainak, de egyetlen nemes emberi tettet sem, hanem csak olyat, amely a bűn következménye. Maga köré gyűjti a zárda a lelkeket és neveli Krisztusnak; egyik helyen inkább az engesztelésre,

minden ellenvetésen, úgy hogy a Mária Reparatrix Társaság valóban neki köszöni magyarországi létét. Az örgrófnő első buzgósa, szeretete, figyelme és pártfogása a társaság iránt, most a 25 év után is az eredeti frissességében él a reparatrix-apácáknak — ezt minden tilalma ellenére is meg kell mondanunk — most is ő a legnagyobb jótévedője és legszeretőbb pártfogója, azt mondhatnók, igazi magyar nagyasználója, édesanyja.

Az első reparatrix-apácák Budapesten. 1901 április 17-én érkeztek Budapestre az első reparatrix-apácák: ketten. Először angolkisasszonyok házában laktak és csak mikor júniusban a többiek is megérkeztek, vonultak be a Rákos-utcai házba. Az oltáregyleti választmány tagjai folyton azon voltak, hogy lehetőleg semmijük se hiányozzék az új házba érkező apácáknak. Azok a szerzetesnők, akik elsőnek érkeztek meg, most is örömmel emlékeznek vissza a határtalanul kedves fogadtatásra, amelyben az oltáregyleti hölgyek részesítették őket. Mikor beléptünk — úgymond — a házba, mindennel bőven ellátva találtuk, az éléskamra tele élelemmel, sőt még a bor sem hiányzott a pincéből. Ezt azonban nem saját élvezetükre, hanem misebornak használták fel a szerzetesnők, amit mikor az Oltáregylet elnöknője megtudott, elhatározta nagylelkűen, hogy mindig ő ajándékozza a misebort a zárdának s így van ez a mai napig az Örökimádás templommal is. Nagy

jótétemény ez akkor, mikor oly sok szentmise van s ezekhez sohasem hiányzik a nemes materia. Az Örökimádás nem is fizettet soha miseborpénzt az ott miséző papokkal. «Sohasem fogjuk elfeledni annak az igazán nemes és kitűnő szeretetnek az emlékét — mondotta egy jubiláló mater — amellyel bennünket fogadtak.»

Előkészületek a kápolna megnyitására. Míg kápolnájuk nem volt készen a reparatrix-apácáknak, fekete ruhában a Jézus Szíve-templomba jártak ájtatoskodni. A kápolnát a bérház legnagyobb terméből alakították át. Kápter praelátus az ő végtelen gondosságával irányította a munkálatokat s sokszor fölemelte kedves szavaival a munkások lelkét is azon nagy mű szemléletére, amelyhez munkájukkal szinte közreműködnek. Az oltáregyleti hölgyek úgy várták a kápolna megnyitását, mint valami nagy ünnepnapot. Öröm és a legméltóságosabb Oltáriszentség iránti szeretet volt olvasható mindnyájuk arcán. Soha nagyobb szeretettel nem vásároltak, mint aminővel ezek a hölgyek, akik darabonként szerezték be mindazt, amire szükség volt a szentmise bemutatásához. Minden darabnak együtt örültek, megnézegették és előkészítették hivatására. Az oltáregyleti hölgyek boldogok voltak, hogy a külön-külön vállalt megbizatásnak eleget tehettek. Viszont az ő lelkesedésük hathatósan bátorította és segítette a kezdet nehézségeivel küzdő szerzetesnőket. Az előkészü-

Ietek spirítus movens-e, mozgató lelke Kánter Károly volt, aki mindenkinél jobban örült és lelkesedett s mindenkinek rendelkezésére állott tanácsaival feladatuk megoldásában. Így készült el hamarosan a kápolna.

A kápolna megnyitása. Jézus szentséges Szívének kívánsága lehetett, hogy épen az Ő ünnepén nyissák meg a kápolnát, mert bár még az utolsó napokban is más dátumokat emlegettek mégis *június 14-ben* állapodtak meg, amely azon évben a Szent Szív ünnepe volt. A jószágos Kánter prelátus még a legkisebb dologra is maga ügyelt fel. Ott volt az oltárdiszítésnél is és határozottan kijelentette, hogy az oltárra, amelyen a szentségi Jézus fog trónolni, csak élővirágot szabad tenni. (Ezt azóta is mindig megtartják; az Örökimádás főoltárán soha sem volt és nem is lesz művirág.) Figyelmébe ajánlotta a sekrestyés maternek, hogy az oltárterítőket gyakran újítsa meg, hogy mindig szeplőtelenek legyenek. A megnyitás előestéjén sajátkezüleg készítette el az első öröklámpát és a világért sem engedte volna, hogy valaki más helyezze oda az oltár elé az örök szeretet eme édes szimbólumát. «Das ist das ewige Licht» mondotta németül a maternek, amikor helyére tette. Rengeteg virág is érkezett ezen eslén és Kánter Károly óhajára hozzáfogtak a girland készítéshez. Hölgyek és apácák együtt fáradoztak azon, hogy minél szebb legyen az oltár s az egész kápolna. Az angyalok örömmel szemlélhet-

ték az égből ezt a munkát, amely a ház kertjében folyt le, ahol óriási edények tömve voltak rózsákkal. Kánter Károly hol a kertben, hol a kápolnában jelent meg, hogy mindenre felügyeljen, mindent beara-nyozott az ő jellegzetes mosolyával, amely lelkének derűjét és boldogságát sugározta mindenkire.

Június 14-én reggel megkezdték a klauzurát és az apácák felöltötték szerzetesruhájukat. 14-en voltak. Különbféle országokból: Francia-, Spanyol-, Olasz-, Német-, Görögország, Móric-szigetek, Cuba képviselve voltak közöttük, de mindannyit egy szellem hatotta át és egyesíttette az engesztelés szelleme. Eljöttek, hogy a szép és termékeny magyar földön is legyen egy ház, ahol mindenki egészen a szentségi Jézus engesztelésének él.

A várva-várt nap reggelén a kápolna igen szűknek bizonyult. De a nagy szorongást és meleget elfeledtette a buzgóság és az örök imádás megindulása fölötti öröm. A papok sekrestyéje az oltár melletti egyik sarok volt, ahol nem fért el a három pap számára való ornátus s azért most a beszélőszobában — amelyen keresztül a hívek is a kápolnába jöhettek — készítették el. Innen indult a menet a kápolnán át az oltárhoz, az oltár-egylet választmánya és tagjai között, akik valamennyien a legnagyobb összeszedettséggel imádkoztak.

Az első szentmise. Az oltárhoz érve Kánter Károly elkezdte a

szentmisét, amely alatt a reparatrix-apácák énekeltek. Glattfelder Gyula — a mostani csanádi püspök — több más pappal együtt segédkezett a szentmisenél. Amint Úrfelmutatáskor megjelent a kápolnában a szentségi Jézus, mélységes meghatottság vett erőt az egybegyűlteken. Budapesten talán sehol sem fogadta még Őt nagyobb szeretet, mint épen ebben a kis kápolnában. Az apácák után az Oltáregylet tagjai és a híveknek nagy száma járult az Úr asztalához.

A szentmise után Kánter Károly, Glattfelder Gyula segédletével kitétte imáadásra a legfölségesebb Oltáriszentséget. Kicsiny és szerény volt az az ideiglenes trónus, de annyi szeretet vette körül, hogy az Úr Jézus jobban érezhette magát rajta, mintha aranyból készült volna. Ezt a kicsi trónust valósággal a szeretet kikristályosodásának nevezhetjük. Kánter Károly lelkes beszédet mondott a Mária Reparatrix Társaság hivatásáról s a legmértősebb Oltáriszentség örök imáadásáról. Az idegen nyelvű szerzetesnők semmit sem értettek, de úgy együtt éreztek a hallgatósággal, hogy együtt könnyeztek a szentbeszéd alatt a meghatott hívekkel. Délután a kápolna újra megtelt, az első ünnepi áldásra. Minden fényt kifejtettek, amit a kápolnában csak lehetett. Az apácák először énekeltek latinul a litániát. Kánter Károly elhatározta, hogy követni fogja a római szokást és a legmértősebb Oltáriszentség előtt a

hívek is latinul fognak mindig énekelni. E célból külön kis lapokra lenyomatta a lorétói litania-t és Tautum ergo-t latinul és már az első áldásra ingyen osztották ki a hívek között. Ugyancsak tetszésével találkozott a reparatrix-apácák ama szokása, hogy a káromlások engesztelésére a litánia és szentmisék után az «Áldott legyen» kezdetű dicséretet imádkozza. A mai napig mindig így történik az áldás. A legmértősebb Oltáriszentséggel Kánter Károly e napon oly nagy gyengédséggel és oly mélységes tisztelettel bánt, hogy az maga is prédikáció volt. Ő azt akarta, hogy a Mária Reparatrix Társaság kápolnája s majdan temploma, tűzhelye legyen az eucharisztikus kultusznak.

Különben az ő lelkigyermekei már akkor is gyakori, sőt napi áldozók voltak, még mielőtt X. Pius pápa enciklikája megjelent volna. Minden szombaton gyóntatott a kápolnában. Talán épen az ő buzgó-sága volt az oka, hogy ebben a kis kápolnában oly nagy volt az áldozók száma. Ebben a kápolnában volt az első karácsonyféjeli szentáldozás is Budapesten a hívek részére, amelyet azután később több más szerzetesháznak, majd 1919 óta általánosan megengedett az apostoli Szentszék.

A kegyelmek forrása. A legmértősebb Oltáriszentség kitétele a kegyelmek forrása lett a rákosutcai kis kápolnában. Csodálatos hatással volt a megjelentekre a szentségi Jézus jelenléte és nem tartoztak a

ritkaság számba a váratlan meg-
térések.

Egy napon pl. két hölgy jött a kápolnába: az egyik jámbornak látszik, míg a másiknak már a külseje is hitetlen, könnyelmű lélekre engedett következtetni. Az utóbbi állva maradt és imádkozó barát-
nőjét többször unszolta már a távozásra, de az kérte őt, hogy legyen még egy kissé türelemmel. Ezalatt az áldás megkezdődött. A vallástalan hölgy először csodálkozva néz körül, majd megindultan térdre hull és sír egészen az áldás végéig. Mi történt itt? Az a szentségi Jézus titka. Annyi azonban bizonyos, hogy e hölgy tökéletesen megtért, mint későbbi magatartásából kétségte-
lenül megállapítható.

Máskor egy úrnő jelentkezett a beszélő-szobában és kérte, hogy a szerzetesnők segítsenek neki megköszönni a kegyelmet, amit a kápolnában kapott. Kétségbeesésében már el akarta dobni magától az életet, mikor bejött a kis kápolnába és ott a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt megszabadult kínjainak terhétől: lelkiismeretfurdalásai elmultak, megtalálta békéjét. Mikor kérdezték tőle, hogyan került ebbe a kis kápolnába így válaszolt: «Egy barátom biztatott, aki hasonló szenvedéseken ment át és mint mondá, egyszerre megkönnyebbült és megerősödött, mikor ebben a kápolnában a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt imádkozott. Meg akartam próbálni, de nem hittem, hogy lehet-
séges».

Az Ő trónjának magasságából az Úr Jézus azonban nemcsak a meg-
téréshez adott kegyelmet, hanem a tökéletesebb életre is hívott meg lelkeket. Egyszer egy szónok kifeje-
tette, hogy amilyen szép a kis szerzetestársaságnak katolikus szel-
leme, amely a legkülönbözőbb nem-
zetiségű tagokat egyesíti a szentségi Jézus imáadásában. Beszéde alatt egy fiatal magyar leány lelkéhez szólott az Úr és megérlelte benne az el-
határozást, hogy nem hagyja csak az idegeneknek az engesztelő szere-
tet boldogságát, hanem ő is belép a reparatrix-apácák közé a szentségi Jézus szolgálatára. Hadd legyen a magyar földön magyar szív is, amely egyedül Érette dobog. Áláatosan imádkozott ezért a hivatásért s most tényleg boldog reparatrix-apáca.

A rákos-utcai élet. A szerzetes-
nők azonnal hozzáálltak a magyar nyelv tanulásához. Buzgóságukban Pallavicini Stefánia grófnő volt segítségükre, aki utánozhatlan ked-
vességgel, páratlan türelemmel járt magyar leckét adni az idegenből ideszakadt apácáknak. Maga Kánter Károly is állandóan ösztönözte és bátorította a mátereket a magyar nyelv megtanulására s mikor 1905 május 2-án két kedvesanya örök fogadalmát tette, már magyarul olvas-
ták fel hármass fogadalmukat. Az előtte való estén Kánter Károly külön próbát tartott velük és bátorította őket, hogy minden jól fog menni. Három év telt el így anélkül, hogy a Rákos-utcai kápolna látogatóinak száma és buzgósa csökkent volna.

Sőt mindinkább égetően szükségesnek látszott, hogy a szentségi Jézusnak valamely templomban emeljenek trónt, ahol többen is összegyülekezhetnek előtte. Az Oltár-egylet vezetősége serényen dolgozott ez irányban s munkájának első hajnalpírja volt 1904-ben az Örökimádás-templom alapköve letételének az ünnepe. A Mária Reparatrix Társaság tagjai lelkileg együtt éreztek az ünneplőkkel. Mindent a Rákos-utcából vittek az első szentmiséhez, amely még a szabad ég alatt történt a mostani Örökimádás-templom helyén.

Üllői-út 75. A Mária Reparatrix Társaság budapesti életében fordulópont az Üllői-út 75. alatti zárdának felépítése. Az Oltár-egylet elnöknőjének nagylelkű édesanyja, a meggyilkolt gróf Majláth országbíró özvegye, igazi magyar nagyasszonyi szívvel és áldozatkészséggel megépíttette a zárdaházat. Az Üllői-út 75. alatti ház a legmodernebb zárdák egyike s mikor 1905 szeptemberében a reparatrix-apácák oda bevonultak, nem tudták visszafartani csodálkozó felkiáltásaikat. El voltak ragadtaiva az öröm és lelkesedéstől, amikor az ögrófnő, az Oltár-egylet kegyelmes elnökasszonya végig kalauzolta őket új otthonukban. Ugyancsak ő szolgáltatta nekik új otthonukban az első ebédet s az ő nagy szívének szeretetével sürgött-forgott közöttük, hogy minél boldogabbá tegye azokat a szerzetesnőket, akiket ő a Szentségi Jézusért oly nagyon tudott becsülni és szeretni.

Másnap megkezdődött a szent-ségimádás a zárdával egyidőben felépített oltár-egyleti ház nyilvános házi kápolnájában, ahol már jóval tágasabb hely állott a hívek rendelkezésére.

A szerzetesnők ezután ablakukból szemlélhették három éven át, mint emelkednek az Örökimádás-templomának falai. Míg azután 1908-ban fölszenteltetvén, ebben az Úr dicsőségéhez igazán méltó templomban folytathatták az imádást. Itt hangzott el ápr. 18-án a «Te Deum» az első apácák megérkezésének 25 éves fordulóján és itt fogja ünnepelni június folyamán a zárda az Oltár-egylettel együtt a legméltósá- sabb Oltáriszentség 25 éves imádásának örömmünnepét.

Jubileumi ünnepünk háromnapos ájtatosságából fog állani: június 18—19—20-án délután 1/4 órákor szentbeszéd, mondja: *dr. Tiefenthaler József* p. kamarás, a budai Szent Imre Kollégium igazgatója az Örökimádás egykori lelkésze. Június 20-án délelőtt 10 órákor ünnepi szentmise, ugyanazon nap reggel 7 órákor közös szentáldozás. Délután a szentbeszéd után *Te Deum* és ünnepi áldás, amelyet a pápai nuncius úr őnagyméltósága tartand.

*

Ürnap körmenetünk június 6-án pont 1/4 órákor indul az Örökimádásból a szokott útvonalon.

*

Jubileumi ünnepségünket a chikágoi eucharisztikus kongresszus miatt tettük június 18—20-ra, hogy a kongresszus napján énekeljük el mi is *Te Deum*unkat a szentségi Jézus előtt.

Felelős szerkesztő: dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: dr. Mészáros János.